ΕΤΟΣ Θ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 Ἰανουαρίου 1896 Ἀριθ. 426

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—1½ π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ καθαριότης τῆς πόλεως.—Ἀποτυχία συνοικεσίου (ὑπὸ κ. Ἄννης Σερουΐου).—Πρέπει ν' ἀγαπῶ (ὑπὸ δος Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου).— Ἡ κλινικὴ τῶν Παίδων. — Τὰ φυτὰ τοῦ χειμῶνος (ὑπὸ δος Ἐλίζης Σερπέτη.—Τὰ χιόνια (ποίημα κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου.—Διεθνὲς Συνέδριον.—Περὶ ἀϋπνίας.—Ποικίλλα.—Θέατρον.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Τὸ ζήτημα τῆς εὐπροσώπου παραστάσεως ἡμῶν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἀπασχολεῖ ἀπό τινος τὰς καθημερινὰς συναδέλφους, εὐγενὴς δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἅμιλλα δραστηρίως ἀναπτύσσεται περὶ τοῦ ποία θὰ ὑποδείξῃ τὰ καταλληλότερα καὶ πρακτικώτερα μέτρα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθουμένου.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπεφύγαμεν νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα καὶ διότι αἰσθανόμεθα, ὅτι ὁσάκις ἠθελήσαμεν νὰ ἐπέμβωμεν εἰς ζητήματα, μὴ καθαρῶς ὑπαγόμενα εἰς τὸν γυναικεῖον ἀποκλειστικῶς κύκλον κατεκρίθημεν καὶ διότι ἐνομίζομεν τὸν γινόμενον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θόρυβον ἀρκετὸν καὶ τὰς συναδέλφους τόσον ἰσχυρὰς καὶ τόσον καλῶς ἐνεργούσας, ὥστε οὐδεμία νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀσθενοῦς ἐπεμβάσεως.

Ἀλλ' ἄλλως κρίνουν τὰ πράγματα οἱ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ φύλου συνάδελφοι, οἵτινες ὄχι μόνον θεωροῦν ἀπαραίτητον τὴν συμμετοχήν μας, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτοῦν παρ' ἡμῶν καὶ παρὰ τοῦ φύλου, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύομεν, οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον ἢ τὴν ἔμπρακτον λύσιν τοῦ τόσον δυσχεροῦς ζητήματος τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως.

Ἡ συνάδελφος «Ἐφημερὶς» ἀφοῦ ἐκφράζει τὴν ἔκπληξίν της πῶς μέχρι τοῦδε δὲν προέβημεν εἰς σύστασιν σωματείων ἐκ κυριῶν, ἅτινα ὤφειλον νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως, μᾶς φέρει ὡς παράδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν τὰς γυναῖκας τῶν Μπόερς, αἵτινες μετὰ τῶν τέκνων των καθαρίζουν τὴν πόλιν των ἀπὸ τοὺς χάλικας τῶν πάρκων καὶ δενδροφυτεύουν αὐτήν.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι μέχρι σήμερον οὔτε ἐσκέφθημεν κἂν ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ παρὰ τῶν γυναικῶν τῶν Μπόερς νὰ ζητήσωμεν μαθήματα πρὸς ἀπομίμησιν. Ἀλλ' οὔτε μᾶς φαίνεται κατορθωτὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ καθαριότης τῆν πολεως καὶ ἐὰν ἔτι ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν κατέλθωμεν εἰς τοὺς ἀγῶνας μὲ τὰ σάρωθρα ἀνὰ χεῖρας.

Εἰς τοὺς ἀληθῶς πεπολιτισμένους τόπους, ἐν οἷς αἱ γυναῖκες ἐνεργὸν λαμβάνουν μέρος εἴς τε τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ὑγιεινὴν τῆς πόλεως, δὲν πράττουν τοῦτο ὡς ἰδιωτεύουσαι πολῖτιδες, ἀλλ' ὡς δημοτικαὶ σύμβουλοι καὶ ἐν γένει ἀντιπρόσωποι τῶν συνδημοτῶν των.

Ἡ πόλις τοῦ Σικάγου οὐδέποτε ὑπῆρξεν τόσον καθαρὰ καὶ τακτική, ὅσον ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀνετέθη εἰς δημοτικὰς συμβούλους γυναῖκας τὸ τμῆμα τῆς καθαριότητος καὶ τοῦ φωτισμοῦ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει εἰς πάσας τὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, εἰς τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐκλέγονται δημοτικαὶ σύμβουλοι.

Τόσον δὲ κατενοήθη ἡ ἀλήθεια αὕτη καὶ παρὰ τῶν ὀπισθοδρομικῶν ἔτι ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ Παρισινῶν, ὥστε ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ ὀνομάζουν γυναῖκας ἐπιθεωρητρίας τῶν διαφόρων τμημάτων τῶν δήμων, ὁλόκληρον δὲ τὸ τμῆμα τῆς δημοσίας φιλανθρωπίας νὰ διευθύνηται παρ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν, ἔνθα θεωρεῖται ἔγκλημα νὰ παρίστανται κἂν εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς γυναῖκες, πῶς ἀπαιτοῦν νὰ ἐπεμβαίνωμεν εἰς ἔργα ἀλλότρια, αὐτόκλητοι, ἄνευ οὐδενὸς

δικαιώματος, ἄνευ οὐδεμιᾶς τῶν ἁρμοδίων προσκλήσεως ἢ καὶ ἐνισχύσεως;

Ἤδη εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, εἰς ἣν ἰδιωτικῶς ὅλως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως τόσον ἐνεργὸν μέρος λαμβάνει ἡ γυνή, πόσας δὲν ποτίζεται πικρίας, πόσας δὲν ἀντλεῖ ἀπογοητεύσεις παρ' ἐκείνων ἀκριβῶς, οἵτινες ὤφειλον νὰ τὴν ἐνισχύουν καὶ ἐνθαρρύνουν; Αἱ κυρίαι τοῦ πτωχοκομείου, πρωτοστατούσης αὐτῆς τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας, αἵτινες ἠθέλησαν νὰ ἐπέμβουν εἰς τὰ τοῦ πτωχοκομείου, ὅπως βελτιώσουν τὴν θέσιν τῶν ἐκεῖ μαρτυρούντων, ὁποίας ἔτυχον ὑποδοχῆς; Αἱ κυρίαι τοῦ βρεφοκομείου Ἀθηνῶν, αἵτινες μετὰ τόσου εἰργάζοντο ζήλου, διατί ἠναγκάσθησαν νὰ ἀπόσχωσιν αὐτοῦ, μὲ τὴν Βασίλισσαν ἐπὶ κεφαλῆς; Ἡμεῖς ἔτι μὲ τὸ Κυριακόν μας σχολεῖον δὲν ἐξεβλήθημεν τῶν σχολῶν τῶν ἀπόρων παίδων τοῦ Παρνασσοῦ, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι αἱ ἐργάτιδες μας ἔφθειραν τὰ θρανία;

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσκέφθη, τὰ ἐμελέτησεν ὁ εὐγενὴς συνάδελφος, πρὶν ἢ μᾶς μεμφθῇ ὅτι περιοριζόμεθα εἰς θεωρίας καὶ λόγους μόνον καὶ εἰς παράταξιν στίχων λέξεων ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Εἰς τοὺς στίχους αὐτοὺς τῶν λέξεων, ἐὰν ὁ κ. συνάδελφος ἤθελε νὰ προσέξῃ ὀλίγον, θὰ ἔβλεπεν ὅτι κάτι ἐπροτείναμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τὸ ὁποῖον πραγματοποιούμενον δὲν θὰ μᾶς ἐξίσωνεν ἴσως πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν Μπόερς, θὰ ἀπεδείκνυεν ὅμως ὅτι καὶ αἱ Ἑλληνίδες δὲν εἴμεθα ἐντελῶς ἄμοιροι πολιτισμοῦ.

Ἡ διοργάνωσις ἐκθέσεως καλλιτεχνικῆς καὶ βιοτεχνικῆς γυναικείας θὰ ἀπετέλει ὅπωσδήποτε γνώμονα τῆς ἐθνικῆς μας προόδου, καὶ ἐν γένει τῆς ἐργατικότητος καὶ δεξιότητος τῆς Ἑλληνίδος, καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ἐντυπώσεις θὰ ἔκαμναν τοὺς ξένους νὰ μᾶς κρίνωσιν εἰς ἄλλα ἴσως ἐπιεικέστερον. Δυστυχῶς οὐδεμία ἐκ τῶν συναδέλφων ἀνέγραψε κἂν τὴν ἰδέαν ταύτην. Ἴσως διότι ὡς ὁ ἀξιότιμος διαφορογράφος τῆς «Ἐφημερίδος» νομίζουν ὅτι μᾶλλον εἰς τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως δυνάμεθα νὰ διακριθῶμεν, καταλείπουσαι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ χειροτεχνικὰ ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ μόνα οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀνδρῶν διακηρύττουν ὅτι μᾶς θεωροῦν καταλλήλους.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ

Περὶ τὸ τέλος τῆς μακρᾶς ἐκείνης ἐκμυστηρεύσεως, καθ' ἣν ἡ Νοεμὶ συνεκέντρου μετὰ περισυλλογῆς πλήρους τρόμου ἁπάσας τὰς διανοητικὰς αὐτῆς δυνάμεις, ἠγέρθη ὠχροτάτη. Ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῷ δωματίῳ, ἤνοιξε τὸ παράθυρον, περιέβλε δι' ἀπέλπιδος βλέμματος τὸ πλῆρες σιγηλῆς σκιᾶς πάρκον καὶ παρέδωκε τὸ πυριφλεγὲς μέτωπόν της εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς νυκτερινῆς δρόσου· εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα της:

— Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς ποῖον σημεῖον ἐρθάσατε, σεῖς, ὁ παρ' ὅλων ἐκτιμώμενος οἰκονομολόγος, σεῖς, ὁ φθονούμενος πολλάκις διὰ τὴν λαμπρὰν κοινωνικὴν θέσιν σας! Παραδόθητε εἰς χεῖρας ἑνὸς φαύλου, ὅστις ἀπέσπασεν ἐπιτηδείως τὰ μυστικά σας καὶ ἀπειλούμενος παρ' αὐτοῦ, οὐδὲν ἄλλο μέσον εὑρίσκετε σωτηρίας, ὅπως ἐξαγοράσητε τὴν σιωπήν του, ἢ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς χειρὸς τῆς θυγατρός σας!

— Πᾶν ὅ,τι λέγεις, μεμφομένη με, τὰ ἐσκέφθην, εἶπε σκυθρωπῶς ὁ Σαβαρών, ὤφειλες λοιπὸν νὰ μοῦ φεισθῇς. . .

— Τὸν Φαλκονὲ λοιπόν μοὶ προτείνετε, ἐζηκολούθησεν ἡ νεᾶνις πικρῶς, τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον περὶ τοῦ ὁποίου τοσάκις σᾶς ἤκουσα νὰ ὁμιλῆτε τόσον περιφρονητικῶς!

—Ὄχι, δὲν εἶναι ὅ,τι φαντάζεσαι, κόρη μου' προσεπάθησε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Σαβαρών. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀληθῶς ἤρχισε κακῶς, ἀλλ' ἤδη ἐκανόνισε τὸν βίον του, ἐπλούτησεν;..

—Πότε ἔρχεται; ἠρώτησε ξηρῶς ἡ Νοεμί.

—Αὔριον, καὶ θὰ ἀναμείνῃ τὴν ἀπόφασίν σου. Καὶ θίξας διὰ τῶν χειλέων τὸ ὠχρὸν μέτωπον τῆς θυγατρός του, ἐξῆλθε κεκυφώς.

Ἅμα ὡς ἡ θύρα ἐκλείσθη, ἡ Νοεμὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν θυμοῦ καὶ ἀπελπισίας!

—Αὐτὸς πατήρ; αὐτός! Ὦ μῆτέρ μου, διὰ πρώτην φορὰν εὐλογῶ τὸν Θεόν, ὅστις σὲ ἀπήλλαξε τοιούτου ἀνθρώπου, ἀπαλλάξας σε τῆς ζωῆς.

Ἀφότου κατέσχε τὴν ἔπαυλιν καὶ τὰς ἀπεράντους γαίας τῆς Maraville, ἃς ἠγόρασεν εὐθηνότατα, κατὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς περιουσίας τοῦ Μαρκησίου De Saintoge, ὁ Σαβαρὼν ἐδέχετο κατ' ἔτος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κυνηγίου, δωδεκάδα Παρισινῶν μεγάλων ἀνασκαλευτῶν τοῦ χρήματος, ὡς αὐτός, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνεταίρων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του. Ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας διέτρεχον τὰ δάση πρὸς θήραν, ἔκαμναν ἐρίππους μακρυνοὺς περιπάτους, καὶ ἐξέδραμον πρὸς ἁλιείαν εἰς τὰς λίμνας τοῦ δάσους.

Ἡ ἄφιξις τοῦ Φαλκονὲ οὐδόλως παρήλλαξε τὸ πρόγραμμα τοῦτο. Ἔλαβε μέρος εἰς αὐτό, καὶ μόνη ἡ παρουσία του ἐν τῷ πύργῳ, διήγειρε τὴν περιέργειάν τινων ἐκ τῶν φίλων τοῦ Σαβαρών, οἵτινες ἔσχον τὴν ἀβρότητα νὰ μὴ ἐξωτερικεύσωσι τὴν ἀπορίαν των.

Ὁ Σαβαρὼν ἦτο χήρος, ἡ δὲ θυγάτηρ του Νοεμί, ἐβοήθει αὐτόν, τελείως εἰς τὰς τιμὰς τοῦ οἴκου. Ἔζη ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κατ' ἔτος εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, ἐμπαθῶς ἀφωσιωμένη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ καθιερωθέντα ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός της καὶ ἀψηφοῦσα τὰς διασκεδάσεις τῶν Παρισίων. Παράδοξος κόρη, ὡραία καὶ πλουσία ἀπεθάρρυνε συστηματικῶς τοὺς ἀξιοῦντας τὴν χεῖρά της, ἐδέχετο τοὺς ἄνδρας, νέους ἢ γέροντας, ὡς παλαιοὺς φίλους, ἀπερίττως, εὐπρεπέστατα, ὡς νὰ ἀνῆκεν εἰς τὸ φῦλον ἐκείνων, ὡς εἶχεν ἀποκτήσει τὸ θάρρος των, τὸ ἀτρόμητον αὐτῶν, τὴν ῥώμην, τὸ πνεῦμα τῆς πρωτοβουλίας, χωρὶς ποσῶς αἱ ὅλαι ἀνδρικαὶ αὐτῆς ἰδιότητες νὰ θίξωσιν, ἢ ἀλλοιώσωσι τὸ παράπαν τὴν ἡδεῖαν καὶ ἑλκυστικωτάτην ἀγνότητα τῶν εἴκοσιν αὐτῆς ἐτῶν.

Ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Φαλκονέ, ὁ Σαβαρὼν, προσεκάλεσε τὴν Νοεμί, μίαν πρωΐαν, εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Πῶς τὸν εὑρίσκεις; ἠρώτησεν αὐτὴν ἀποτόμως.

— Ὦ! πάτερ μου, αὐτὸν τὸν τεσσαρακοντούτην, τὸν νωδόν, τὸν φαλακρόν, τὸν ἰσχνόν, τὸν φέροντα ἐφ' ὅλου τοῦ ἀτόμου του τὰ στίγματα τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ καταπτώσεως!... αὐτόν. . .

— Εἶσαι αὐστηρά... ἀλλ' ἀρνεῖται νὰ περιμείνῃ περισσότερον καὶ ἀπαιτεῖ ταχεῖαν ἀπάντησίν σου.

— Θὰ τὴν δώσω εἰς αὐτὸν αὐτοπροσώπως, αὔριον, ἀπεκρίθη τεταραγμένη ἡ νέα.

Την ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν, εὐρεθεῖσα μόνη μετὰ τοῦ Φαλκονὲ εἰς μίαν ἀτραπὸν τοῦ πάρκου, τῷ εἶπεν αἰφνιδίως:

— Κύριε, ὁ πατήρ μου μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὑπὸ ποίας ταπεινωτικὰς δι' ὅλους ἡμᾶς περιστάσεις ἀπαιτεῖτε νὰ γείνω σύζυγός σας. Μ' ὅλην τὴν παραδοξότητα τῆς ἀπαιτήσεώς σας, σᾶς θεωρῶ ἔτι ἄνθρωπον τιμῆς καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ παραιτηθῆτε σχεδίου, οὗτινος ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ἀδύνατος Δὲν σᾶς ἀγαπῶ.

— Ὦ! Οὐδέποτε ἐξέφρασα τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ μὲ ἀγαπήσητε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἀπήντησεν ὁ Φαλκονέ. Ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ φρονῶ, ὅτι δὲν εἶσθε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου ἀναίσθητος, ὥστε αἱ περιποιήσεις ἑνὸς εὐγενοῦς, ἀποφασισμένου ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, νὰ μὴ κατισχύσωσι τῆς ἀδιαφορίας σας.

— Πῶς θέλετε, κύριε, νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους σας, ὅταν δὲν ἀγνοῶ, τίνος κακοήθους καὶ ἀξιοκαταφρονήτου ἀγοροπωλησίας εἰμὶ τὸ ἀντίτιμον;

— Λοιπὸν ὁ πατήρ σας, εἶπεν· ἄρα θὰ ἐννοήσητε ὅτι οὐδεμίαν συζήτησιν ἐπιδέχεται ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Εἶσθε εὐπειθὴς κόρη, ἀγαπᾶτε τὸν πατέρα σας, ὥστε εἶναι καθῆκόν σας νὰ θυσιασθῆτε ὑπὲρ αὐτοῦ· καθῆκον ὅπερ σήμερον δύναται νὰ σᾶς φανῇ δριμύ, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκπλήρωσις ἔσεται εὐκολωτάτη, ὅταν θὰ μὲ γνωρίσητε κάλλιον.

— Δὲν φρονεῖτε ὅτι θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον δι' ὑμᾶς, νὰ βεβαιωθῆτε περὶ τῆς θελήσεώς μου, πρὶν ἢ ἀπαιτήσητέ τι;

— Θὰ ἀπεποιεῖσθε τὴν αἴτησίν μου· ἄλλως τε ἠθέλησα νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ ἀνωφελεῖς διατυπώσεις. . . Σᾶς ἀγαπῶ.

— Ψεῦδος! Πῶς ἠδύνασθε νὰ μὲ ἀγαπήσητε, ἀφοῦ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν δὲν μὲ ἐγνωρίζατε ἔτι;

— Ναί, ἀλλὰ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν σᾶς γνωρίζω, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς θέλω.

Κῦμα αἵματος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Νοεμί.

— Εἰπέτε μᾶλλον ὅτι θέλετε τὴν προῖκά μου, ἀπήντησεν, σήμερον αὐτήν, καὶ βραδύτερον τὴν κληρονομίαν τῶν γονέων μου.

Ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ ἀπεκρίθη προκλίνων: Ἡ ἀγνότης τῶν προθέσεών μου, μὲ ὑπερασπίζεται κατὰ τῶν ὕβρεών σας.

Τρέμουσα ἔθιξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν της καὶ ἐπανέλαβε.

— Προσέξατε! ἀνέκραξεν ἔξαλλος.

— Μὲ ἀπειλεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Φαλκονὲ καὶ ὁρμήσας πρὸς τὴν Νοεμί, ἥρπασε τὰς χεῖράς της καὶ περιβάλλων αὐτὴν διὰ βλέμματος πλήρους λυσσώδους μανίας, προσέξατε σεῖς, ἀνερώνησεν, ἄφρων! λησμονεῖτε λοιπὸν, ὅτι διὰ μιᾶς λέξεως δύναμαι νὰ στείλω τὸν πατέρα σας εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, ὡς κλέπτην καὶ παραχαράκτην; Ἔχω τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων του, καὶ εἰς μόνην τὴν σύζυγόν μου τὴν κόρην του, ἐννοῶ νὰ τὰς δώσω, προσέθηκε μετὰ πλείονος γλυκύτητος.

Ἡ Νοεμὶ ἀπεσπάσθη λιποψυχοῦσα τῶν χειρῶν του, καὶ δι' ὑψίστης προσπαθείας, αἰφνιδίως ἐπελθούσης αὐτῇ, κατώρθωσε νὰ μείνῃ ὀρθία.

Ὁ Φαλκονὲ ἀπεμακρύνετο.

Ἡ ἀπελπισία ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Νοεμὶ δάκρυα, τὰ ὁποῖα πρὸ δύο ἡμερῶν κατέπνιγεν. Ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀπολεσθεῖσαν, περικυκλουμένην δὲ πανταχόθεν ὑπὸ αἰσχύνης καὶ ταπεινώσεως, ἀφοῦ προωρίζετο νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα ἀνδρός, ὃν περιεφρόνει, αὐτὴ, ἥτις ἔζησε τόσον εὐτυχὴς μέχρι τοῦδε.

Ὁ Φαλκονὲ οὗτος, ὁ ἀναξιόχρεως οἰκονομολόγος, ὁ ἄνευ ὑπολήψεως, ὁ δεκάκις ἀναμιχθεὶς εἰς αἰσχρὰς ἐπιχειρήσεις, κατάχρεως, ἐλαττωματίας, ὁ φονεὺς τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου, ἀναιδὴς, ζῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ περιθώρια τοῦ κώδηκος, κατὰ τὴν φράσιν τῶν δικανικῶν, καὶ εἰς βάρος τῶν ἀφρόνων, οἵτινες προσέτρεχον εἰς τὰς ὑπηρεσίας του.

Σύζυγός της, αὐτός! Τέκνα της, τὰ τέκνα τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου! Καὶ εἰς τὰς ὀδυνηρὰς αὐτὰς σκέψεις, ἡ ἀηδία ἐπλήρου τὴν καρδίαν της, ἀνήρχετο ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ ῥῆγος ῥίκης ἐνετύπου ἐπὶ τῆς σαρκός της ἐπώδυνον κλονισμόν. Καὶ ἐντούτοις ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ μετ' αὐτοῦ ἅπαξ καὶ διὰ παντός. Ἀλλὰ πῶς; Νὰ ἐγκαρτερήσῃ εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν θυσίαν; Ποτέ!

* *
*

Περὶ τὴν ἑβδόμην πρωϊνὴν ὥραν οἱ κυνηγοὶ, περὶ τοὺς δώδεκα, διηυθύνοντο πρὸς τὰ δάση διὰ χλοερῶν καὶ δροσολούστων ἀτραπῶν.

Ἡ ὥρα ἦτο ἀληθῶς θεσπεσία. Καὶ ἡ Νοεμὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς ἐνεθυμεῖτο τὰς παρελθούσας εὐτυχεῖς ἡμέρας της, τὰς τόσον ἐγγὺς καὶ νῦν ἐκ τῶν περιστάσεων ἀπωτάτας.

Φέρουσα πῖλον μικρὸν ἐκ διφθέρας, ὑπὸ τὸν ὁποῖον χαριέντως περιελίσσοντο ἄνωθεν τοῦ αὐχένος οἱ ξανθοὶ αὐτῆς βόστρυχοι, μὲ τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου, καὶ τὴν φυσιγγιοθήκην εἰς τὸ πλευρόν, ἐβάδιζεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυνηγῶν, σιωπηλὴ καὶ ψυχρά.

Παράδοξος κόρη, διενοεῖτο ὁ Φαλκονὲ, παρατηρῶν αὐτὴν, ἰδιότροπος, φαντασιώδης, ἀδάμαστος, ἀλλ' ἀποτόμως ὡρία. Θὰ τὴν δαμάσω! Ἔφθανον ἤδη πρὸς τὴν πεδιάδα εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέμενον οἱ ὑπηρέται ἐξεγέρται τοῦ θηράματος. Οἱ κυνηγοὶ ἐτοποθετήθησαν κατ' ἀποστάσεις παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ἔχοντες πρὸ αὐτῶν ἀπεράντους ἐκτάσεις ἀγρῶν, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τὰς πυκνὰς φυτείας τοῦ δάσους, ὁπόθεν τὸ θήραμα ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ Νοεμὶ ἐξέλεξε θέσιν μεταξὺ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Φαλκονὲ, χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν δι' ἀποστάσεως τεσσαράκοντα περίπου μέτρων.

Μετ' ὀλίγον, ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν καὶ τοῦ πηγαινοερχομοῦ τῶν ὑπηρετῶν κατέπαυσε, μεγάλη δὲ σιγὴ ἐβασίλευεν, ἡ γλυκεῖα σιγὴ τοῦ ἀπείρου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας δὲν ἠκούετο ἢ ὁ τριγμὸς τῶν κλάδων, ἡ πτῶσις τῶν φύλλων, ὁ κρότος τῶν πτερύγων καὶ μακρὰν, ὁ συγκεχυμένος θόρυβος τῶν δασοφυλάκων, τῶν ἀνιχνευόντων εἰς τὰ ἄλση, ὅπως ὠθήσωσι θηράματα ἐνώπιον τῶν κυνηγῶν.

Ἡ Νοεμὶ καθημένη ἐπὶ τοῦ χόρτου, μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλης τοῦ ὅπλου, ἀνέμενε ρεμβώδης, μὲ τὸ βλέμμα πλανώμενον εἰς τὸ πρὸ αὐτῆς κενόν. Αἴφνης, τὸ βλέμμα της ἐκεῖνο ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Φαλκονέ· παρετήρησεν αὐτὸν διὰ μέ-

σου τῶν δένδρων, ὄρθιον, προσεκτικὸν στρέφοντα αὐτῇ τὰ νῶτα καὶ ἡ αἰφνιδία αὐτὴ ὀπτασία παρώξυνε τὴν δυστυχίαν της· ἡ ἀτιμία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ ἡ τῆς προτεραίας συνομιλία των ἐπέφερον αὐτῇ ἀπρόοπτον αἴσθημα θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως καὶ αὐθωρεὶ ἠγέρθη.

Ἐὰν ἐντούτοις ἤθελον! ἐψιθύρισε. Καὶ μὲ τὴν ἀκτηρίδα τοῦ ὅπλου ἐπ' ὤμου, τὰς καιούσας χεῖράς της συνεσφιγμένας περὶ τὸν παγωμένον σωλῆνα, τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλης, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐσκόπευε τὸν Φαλκονέ. οὗτινος τὸ λευκὸν ἐκ φλανέλλας ἔνδυμα, ἐφώτιζε τὰς σκιερὰς χροιὰς τοῦ δάσους, ὅτε, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ἀποτόμως ἐκεῖνος ἐστράφη, καὶ παρετήρησε τὴν δεσποινίδα Σαβαρῶν, κρατοῦσαν αὐτὸν ὑπὸ τὸ στόμιον τοῦ ὅπλου της. Ἐρρίφθη πλαγίως, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ βλῆμα καὶ ἀνεφώνησε: Τί κάμνετε, δεσποινίς; ἐγὼ δὲν εἶμαι κουνέλι.

Καὶ προχωρῶν πρὸς αὐτήν, κάτωχρος, ἐσκέπτετο ὁποῖον κίνδυνον διέτρεξε, καὶ πῶς διέφυγεν αὐτὸν ὡς ἐκ θείας ἐμπνεύσεως. Μειδιῶν τότε καὶ σοβαρῶς ἐναλλάξ, προσπαθεῖ νὰ δείξῃ ψυχραιμίαν, καὶ νὰ στρέψῃ ἐπὶ τὸ κωμικὸν τὸν σπουδαιότερον κίνδυνον, ὃν ποτε διέτρεξεν· ἐπλησίασεν ἀποδίδων τὴν στάσιν τῆς Νοεμὶ εἰς ἀδεξιότητα.

Ἀλλ' ἐκείνη παρέμενεν ἀπαθής! οὐδὲ ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν της ἐπρόδιδε τὴν ἐντὸς αὐτῆς πάλην, καί οἱ ὀρθαλμοί της, ἐπ' αὐτοῦ προσηλούμενοι, ἀτενῶς ἐξεδήλουν εὐγλώττως ἅπαν τὸ μῖσος τὸ κοχλάζον ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ὑπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο βλέμμα ὁ Φαλκονὲ ἐφοβήθη καὶ ἐρρίγησεν.

* *
*

—Ἔ, ἀδέξιοι, τί κάμνετε λοιπὸν ἐκεῖ, ἐνῷ τὰ ζῶα περνοῦν ἔμπροσθέν σας! ἀνεφώνησεν ὁ Σαβαρών, πυροβολήσας ἐπανειλημμένως ἐπὶ πληθύος ἱσταμένων φασιανῶν.

— Συμβιβάζομεν σπουδαίαν ὑπόθεσιν μετὰ τῆς δεσποινίδος, ἀπήντησεν προχωρῶν πρὸς αὐτὸν ὁ Φαλκονέ· ἀνεγνωρίσαμεν ἀμοιβαίως ὅτι θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ παραιτηθῶμεν τῆς ἰδέας τοῦ μεταξὺ ἡμῶν γάμου.

Ὁ κ. Φαλκονὲ εὐαρεστήθη νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὸν λόγον, ὃν τοσοῦτον ἀφρόνως ἐδώκατε πρὸς αὐτόν, προσέθηκεν ἡ Νοεμί. . . . εὐχαριστῶ, κύριε. . . Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐνέδραν, διελθοῦσα πρὸ αὐτοῦ ὑπερήφανος καὶ ἀδιάφορος ὡσεὶ οὐδὲν νὰ εἶχε συμβῆ.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Σαβαρών.

—Ἄκουσον, γέρω μου, τῷ εἶπεν ὁ Φαλκονέ, ἐσκέφθην σοβαρῶς, καὶ ἀρνοῦμαι νὰ συζευχθῶ τὴν θυγατέρα σου. Ἂς εὕρωμεν ἄλλο μέσον, ὅπως συμβιβασθῶμεν, συνεννοηθῶμεν, καὶ κανονίσωμεν τὰς μεταξύ μας ὑφισταμένας ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις.

—Νὰ διαρρήξωμεν τὰς μεταξύ μας σχέσεις; ἠρώτησεν ἐκ νέου τεταραγμένος ὁ Σαβαρών.

—Ὄχι, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τί βλακία! Ἀλλὰ πρὸ μικροῦ θὰ μὲ ἐφόνευεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, παρατηρῶν τὴν εὐλύγιστον σκιὰν τῆς Νοεμὶ διὰ μέσου τῶν δένδρων.

Ἄννα Σερουίου — Ἐκ τῶν τοῦ **Ernest Daudet**

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΑΠΩ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀνηυθύνθη ἡμῖν παρὰ φίλης, ἐπιθυμούσης νὰ τῇ δώσω γραπτὴν τὴν ἀπάντησιν.

Πρέπει νὰ ἀγαπᾷς; Παράδοξος τῇ ἀληθείᾳ ἐρώτησις! Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐρωτᾷς:

Πρέπει ὁ ἥλιος νὰ φωτίζῃ, νὰ θερμαίνῃ καὶ ζωογονῇ τὴν κτίσιν;

Καὶ ἡ ἀπάντησις: Ὁποῖον χάος, καὶ σκότος, καὶ ἐρήμωσις καὶ φρίκη ἄνευ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀστέρος τούτου! Ὁποῖον σκότος καὶ ἀπελπισία καὶ δυστυχία, καὶ θάνατος δι' ὕπαρξιν ἄνευ ἀγάπης, τῆς πηγῆς πάσης εὐδαιμονίας!

Ὁποῖον δὲ φῶς, καὶ ἐλπίς, καὶ εὐτυχία, δι' ὕπαρξιν πλήρη ἀγάπης! Καρδία ἀγαπῶσα εἶναι ταυεῖον πάσης ἀγαθοεργίας.

Διότι τί εἶναι φιλανθρωπία, φιλία, παρηγορία, βοήθεια τοῦ πλησίον καὶ αἱ ἄλλαι ἀγαθαὶ ἰδιότητες τῆς καρδίας ἢ ἀπόρροιαι ἀγάπης;

Ἡ ἀπάντησίς μου λοιπόν: Πρέπει ν' ἀγαπᾷς.

Ἀγαπῶ τὸν ἥλιον φωτίζοντα καὶ ζωογονοῦντα τὰ πάντα. Ἀγαπῶ τὸ ἄθριον καὶ γαλανὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ τὸ ἔναστρον ἐν καιρῷ νυκτός, ἢ τὸ νεφελῶδες καὶ σκοτεινόν, τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἄπελπι. Ἀγαπῶ τὴν νυνεμίαν, τὸν ζέφυρον πνέοντα καὶ σείοντα ἐλαφρῶς τὸ φύλλωμα τῶν φυτῶν, ἢ τὴν ἀγρίαν πνοὴν τοῦ Βορρᾶ, ταράσσουσαν, καίουταν, καὶ καταστρέφουσαν τὴν φύσιν. Ἀγαπῶ τὴν γαλήνην τῆς θαλάσσης, τὴν ἀντανακλῶσαν ἐν τῷ ἀπεράντῳ κατόπτρῳ της οὐρανὸν καὶ γῆν. Ἀγαπῶ τὸ κῦμα ψαῦον διὰ τῶν μικρῶν ἀφρῶν του καὶ φιλοῦν τὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς, λοῦον καὶ θωπεῦον τοὺς βράχους, ἢ τὸν βρυχώμενον πόντον, τοὺς εἰς ἄπειρον ἀπλουμένους ἀφροὺς τοῦ ἀγρίου κύματος, τοὺς σαλεύοντας τὴν ἄμμον, κτυπῶντας τοὺς βράχους, σχιζομένους εἰς πλοκάμους καὶ σκορπιζομένους εἰς μυρίας σταγόνας. Ἀγαπῶ τὴν φύσιν θάλλουσαν, ἢ τὴν γυμνότητα καὶ τοὺς μαύρους σκελετοὺς τοῦ χειμῶνος. Ἀγαπῶ τὸν φλοισβίζοντα ῥύακα, παίζοντα καὶ κυλίοντα τοὺς μικροὺς χάλικας, ἁπλοῦντα ἡσύχως ἐν τῇ κοίτῃ τὰ μικρά του νάματα, ἢ τὸν καταρράκτην ἐκκωφαίνοντα διὰ τῆς ὁρμητικῆς πτώσεώς του, φονεύοντα, παρασύροντα καὶ καταστρέφοντα πάντα τὰ ἐν τῇ διεκβάσει του προστυχόντα. Ἀγαπῶ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἀηδόνος, τὴν τέρπουσαν καὶ συγκινοῦσαν τὴν ψυχήν, ἢ τοὺς κρωγμοὺς τῶν κοράκων.

Τί δὲ καρδία ἀγαπῶσα;

Ἥλιος φωτίζων, θερμαίνων καὶ ζωογονῶν, νηνεμία, γαλήνη, ῥύαξ κελαρύζων. φύσις θάλλουσα, γλυκεῖα φωνὴ ἀηδόνος.

Τί δὲ καρδία ἄνευ ἀγάπης;

Σκότος, νέκρωσις, ἀγρία πνοὴ τοῦ Βορρᾶ, πόντος βρυχώμενος, φύσις γυμνή, καταστρεπτικὸς καταρράκτης καὶ κρωγμὸς κόρακος.

Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον, ὁ Θεός, ἡ τελεία ἀγάπη, ἐνεφύτευσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν τελειότητα καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Εἶναι ἡ συγκοινωνοῦσα ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ὄντων γέφυρα πρὸς παροχὴν παντὸς καλοῦ. Εἶναι ὁ νόμος ὁ συγκρατῶν ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς κακοῦ, καθαρίζων καὶ ἐξαγνίζων τὴν ψυχήν.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ καὶ ἐν τῷ γενικῷ αὐτῆς ὁρισμῷ ἡ ἀγάπη.

Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου

ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ὡραίας καὶ φιλανθρώπου ἰδέας τὴν πραγματοποίησιν ἀνέλαβεν ἡ Α. Υ. ἡ ἡγεμονὶς Σοφία: τὴν σύστασιν νοσοκομείου μικρῶν παιδιῶν.

Μόνον ἡ παιδικὴ ἡλικία ἐστερεῖτο μέχρι σήμερον συστηματικῆς ἐν νοσοκομείῳ νοσηλείας, πολλαὶ δὲ ἀτυχεῖς μητέρες ἐλλείψει μέσων καὶ διαίτης εἶδον τὰ πτωχὰ μικρά των ἐκπνέοντα εἰς τὰς ἀγκάλας των ἢ βασανιζόμενα ἐπὶ μῆνας ὅλους ἐκ νόσου, ἥτις δι' ὑγιοῦς θεραπευτικῆς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἤθελε θεραπευθῆ.

Ἡ τρυφερὰ μητρικὴ καρδία τῆς νεαρᾶς ἡγεμονίδος ἠθάνθη ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τὸν πόνον αὐτῆς τῆς μητρός, ἐννόησεν ὅλην τὴν πικρίαν τοῦ ἀπεγνωσμένου βλέμματος ἐκείνης, ἥτις ἐν τῇ ἐνδείᾳ καὶ ἀθλιότητί της ἀδυνατεῖ νὰ μεταδώσῃ ὀλίγην θερμότητα καὶ ζωὴν εἰς τὰ παγωμένα τοῦ μικροῦ της στήθη.

Καὶ ἀπεφάσισε τῇ συνδρομῇ τῶν φιλανθρώπων τὴν ἵδρυσιν παιδικοῦ νοσοκομείου. Ποία μήτηρ θὰ ἀποποιηθῇ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τὸν ὀβολόν της, ποία γυνὴ τὸν συνδρομήν της μικρὰν ἢ μεγάλην ἀδιάφορον!

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνιστᾶται εὐεργετικὴ ἀγορά, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλαι καὶ ὅλοι ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν. Ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν προσφέρῃ τις γίνεται δεκτὸν μετ' εὐγνωμοσύνης. Εἴτε χειροτέχνημα, εἴτε σκεῦος ἢ ἔνδυμα, ἢ ἔπιπλον, τὰ πάντα εἶναι δεκτὰ διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ νοσοκομείου τῶν μικρῶν.

Αἱ συνδρομήτριαί μας δὲν θὰ ὑστερήσωσι βεβαίως εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν. Τὰ ὀνόματά των θὰ ἀναγράψωμεν καὶ πάλιν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» μετὰ τῶν ἀποσταλησομένων εἰδῶν.

ΤΑ ΦΥΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Ἡ γῆ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος ὁμοιάζει πρὸς μητέρα, ἀπορφανωθεῖσαν τῶν τέκνων της ἀκριβῶς ἐκείνων, ἅτινα παρεῖχον τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας.

Μένει ἤδη ἔρημος καὶ ἐστερημένη τῶν στολισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐποίκιλλον καὶ ἐξωράϊζον τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς.

Δὲν ἀπώλεσεν ἐν τούτοις ὅλους τοὺς στολισμούς της καὶ μεγάλως ἀπατᾶται ὁ νομίζων ὅτι ὁ χειμὼν εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα ἐπιζήμιος εἰς τὰ φυτά. Τουναντίον εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν αὐτῶν.

Εἰς τὰ θερμότερα κλίματα ὑπάρχουσιν ἀπέραντοι ἔρημοι, αἵτινες θὰ ἦσαν ἔτι μᾶλλον ἄφοροι, ἐὰν δριμὺ ψῦχος δὲν διεδέχετο ἐνίοτε τὴν μᾶλλον καυστικὴν θερμότητα.

Ὁ χειμὼν λοιπόν, μακρὰν τοῦ νὰ εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν εὐφορίαν τῆς γῆς, εὐνοεῖ καὶ αὐξάνει αὐτήν, ἀφοῦ καὶ τὰ ψυχρότερα κλίματα ἔχουν, πλὴν τῶν πάγων καὶ χιόνων των, φυτὰ τὰ ὁποῖα εὐδοκιμοῦσιν ἄριστα, ἀψηφοῦντα τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους.

Ἀλλὰ ἡ ἐλάτη, ἡ πεύκη, ὁ κέδρος καὶ τόσα ἄλλα δένδρα τῶν δασῶν αὐξάνουσιν ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τοῦ χειμῶνος ὡς καὶ κατὰ πᾶσαν ἄλλην. Ἡ ἀγρία λευκάκανθα δεικνύει τοὺς πορφυροειδεῖς κόκκους της, ὁ σμίλαξ ὑψοῦται ὡς πυραμὶς καὶ τὰ φύλλα αὐτοῦ διατηροῦσι τὸ εὐθαλές των. Ὁ ἀδύνατος κισσὸς ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν τοίχων, διαμένων ἀκλόνητος εἰς τὰς τρικυμίας.

Οἱ πράσινοι κλάδοι τῆς δάφνης οὐδένα τῶν στολισμῶν τῶν ὡρῶν ἡμερῶν ἀπώλεσαν. Καὶ ὁ ταπεινὸς πύξος δεικνύει ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων τοὺς ὁλοπρασίνους κλάδους του.

Καὶ ἄνθη πολλὰ καὶ διάφορα αὐξάνουσιν ὑπὸ τὰς χιόνας, ὡς ἡ ἀνεμώνη, ὁ ἐλλέβορος, οἱ ὑάκινθοι, οἱ χειμερινοὶ νάρκισσοι καὶ τὰ πρόϊμα ἡράνθεμα.

Οἱ φιλανθεῖς βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ τῶν θερμῶν κλιμάτων ἄνθη καὶ φυτὰ μεταφερόμενα εἰς θερμοκήπια δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι θερμότητα μείζονα τῶν 38 βαθμῶν, ἐν ᾧ ἀντέχουν κάλλιστα εἰς τὸ ψῦχος.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐπὶ τῶν φυτῶν, τῶν διατηρούντων τὰ θέλγητρά των ἐν καιρῷ χειμῶνος, μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν εἰκόνα γέροντος εὑρισκομένου εἰς τὸν χειμῶνα τοῦ βίου του. Πόσας τρικυμίας δὲν ὑπέστη μετὰ σταθερότητος, πόσα ἀντικείμενα προσφιλῆ δὲν εἶδε μαρανθέντα. . .

Ζῇ εἰσέτι ἐν ᾧ οἱ πλεῖστοι, οἵτινες συνανεφάνησαν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ ἀνηρπάσθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ θανάτου. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ μένει πάντοτε ἐστολισμένον μὲ ἀρετὰς ὅσας ρυτίδας καὶ ἂν ἐπετύπωσεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ χρόνος, καὶ αἱ ἀρεταὶ αὗται τὸν ἀποζημιόνουσι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χαρίτων τῆς ὡραίας ἡλικίας. Γλυκεῖα εὐθυμία, λείψανον εὐτυχεῖς τῆς ἐαρινῆς αὐτοῦ ἐποχῆς, συναθροίζει πέριξ του ὀλίγους πλὴν ἐναρέτους φίλους.

Ἀνανεοῦται διὰ τῶν τέκνων του καὶ διὰ τῆς φροντίσεως, καὶ εὐθύτητος τοῦ χαρακτῆρός του ἀποβαίνει τὸ ἀξιομίμητον παράδειγμα τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Εὐτυχὴς ὁ διατηρῶν τόσα θέλγητρα, εἰς τὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς, εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὅστις ἀφοῦ χάσει τὴν λάμψιν τῆς νεότητος καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς ὡρίμου ἡλικίας διαμένει εἰς τὸ γῆρας του ὡς δένδρον καρποφόρον ἐμπνέων εἰς τὰς μετ' αὐτοῦ γενεὰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην.

Ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου ἡ σωματικὴ καλλονὴ μαραίνεται ὡς τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος· μυριάκις εὐτυχὴς τότε ὁ ἐστολισμένος διὰ τῶν χαρίτων τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φρονήσεως τὰς ὁποίας οὐδ' αὐτὸς ὁ τάφος δὲν δύναται νὰ φθείρῃ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Ἐ ἰζα Κ. Σερπέττη**

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ 1896 ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Τῇ 15ῃ Δεκεμβρίου συνελθοῦσα ἐν Παρισίοις ἡ ἐπιτροπή, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Ἑταιριῶν, Σωματείων, ἰδιωτῶν, πολιτῶν καὶ πάντων ἐν γένει τῶν ἀσχολουμένων περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος, ἀπεφάσισεν ὅπως:

Διεθνὲς Συνέδριον συγκληθῇ τῇ 8ῃ Ἀπριλίου.

Διαρκέσῃ τοὐλάχιστον τέσσαρας ἡμέρας.

Ἡ εἴσοδος ἐν αὐτῷ νὰ εἶναι δημοσία καὶ ἐλευθέρα,

Καὶ νὰ ἔχωσι δικαίωμα ψήφου, μόνον οἱ συνεισφέροντες ἐν αὐτῷ.

Ἡ συνεισφορὰ αὕτη ὡρίσθη εἰς τρία φράγκα καθ' ὅμιλον. καὶ ἓν φράγκον καθ' ἑταῖρον.

Αἴτησις ἐπιχορηγήσεως ὑπεβλήθη ὑπὸ τῆς γραμματέως εἰς τὸ Δημοτ. Συμβούλιον.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀγορητῶν καὶ ἐπιδόσεις ὑπομνημάτων, θὰ γείνωνται δεκαὶ μέχρι τῆς 1ης Ἀπριλίου.

Η 7η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ξυπνῶ, κυττάζω καὶ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα
Βλέπω ν' ἀσπρίζῃ τ' ἀντικρυνό μας δῶμα.

—

Τὸ δρόμο κάτω, ψηλὰ τὰ κεραμείδια
Θωρῶ καὶ βλέπω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.

—

Ὅλα σκεπάζει κατάλευκο σεντόνι
Βουνὰ καὶ κάμπους εἶνε γεμᾶτα χιόνι.

—

Φαίνετ' ἡ γῆ μας νυφοῦλ' ἀσπροντυμένη
Μ' ἄσπρα λουλούδια ὁ οὐρανὸς τὴ βαίνει.

—

Βλέπω τὰ δέντρα, ὦ τί χαρά! κ' ἐκεῖνα
Ἄνθησαν ὅλα κατάλευκα σὰν κρίνα.

—

Σὰν χιονισμένες ἀμυγδαλιὲς ἀσπρίζουν
Καὶ πεταλοῦδες λευκὲς τὰ τριγυρίζουν.

—

Μὲ τοῦ χειμῶνα τὰ κάτασπρα τὰ δῶρα
Μοιάζ' ἡ Ἀθήνα ἄλλη καινούρια χώρα.

—

Κι' ὁ οὐρανός μας ὁ γαλανὸς ἀκόμα
Εἶνε ντυμένος μὲ μολυβένιο χρῶμα.

—

Χλωμὸς καὶ ὁ ἥλιος αὐτὸς μᾶς ἀντικρύζει
Κι' ὠχρὲς ἀχτῖδες ἀνάρια μᾶς χαρίζει.

—

Ψυχρὸς ἀέρας τὰ μέλη μας παγώνει
Καὶ κλεῖ τοὺς γέρους μέσ' στὴ φωτιὰ τὸ χιόνι.

—

Μὰ ἡ νεότης τὸ κρύο τ' ἀψηφάει
Καὶ μέσ' στὰ χιόνια ἀμέριμνα πηδάει.

—

Ἐδῶ παιδάκια χαρούμενα γελοῦνε,
Ἐκεῖ κορίτσια τρελλὰ πετροβολοῦνε.

—

Παίζουν μὲ χιόνια, χιονιὲς παντοῦ πετᾶνε
Καὶ τοὺς διαβάτες ἀλύπητα χτυπᾶνε

—

Ἀλλὰ κανένας γιὰ τοῦτο δὲ θυμώνει
Γιατ' ἔχει, βλέπεις, τὴ χάρι του τὸ χιόνι.

—

Ναί· ἡ Ἀθήνα μοῦ φαίνεται σὰν ἄλλη,
Σὰ μιὰ παρθένα μὲ χιονισμένα κάλλη.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου (Χρυσοβέργη)

Η ΑΫΠΝΙΑ

Ἡ ἀϋπνία εἶναι ἐπιβλαβὴς καὶ διὰ τὴν ψυχὴν καὶ διὰ τὸ σῶμα σύμπτωμα δὲ πάντως πολλῶν ἀσθενειῶν. Αὕτη ἐπέρχεται καὶ ἄνευ βλάβης, οὖσα συνέπεια καθιστικοῦ βίου, καὶ ἀπολύτου ἐλλείψεως μυϊκῆς ἐξασκήσεως· ἀρκοῦσα ὅμως καταπόνησις τῶν ὀργάνων ἐπαναφέρει τὸν φυγαδευθέντα ὕπνον.

Πλεῖστοι τῶν νευρασθενικῶν ἀνθρώπων ἐξυπνοῦσιν ἐκ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου, καὶ ἀποβαίνει αὐτοῖς ἀπολύτως ἀδύνατον ν' ἀποκοιμηθῶσι πλέον ἄνευ ἀπολύτου ἐξωτερικῆς ἡσυχίας· ἐκτιθέμενοι δὲ εἰς τὴν ἀδιάκοπον ἐνόχλησιν θορύβου καὶ ταραχῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὑποφέρουσιν ἀπὸ ἐπίμονον ἀϋπνίαν, δυναμένην νὰ συνεπιφέρῃ νευρικὰς ταραχὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σοβαράς.

Ἀϋπνίαι τινὲς ἀβλαβεῖς ὑποχωροῦσιν εἰς μέσα ἁπλούστατα, ὡς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν διεγερτικῶν τῶν αἰσθήσεων π. χ. τοῦ φωτός, τῶν ἀρωμάτων κλπ., τὴν ἀφαίρεσιν τῶν διεγερτικῶν τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ τοὐλάχιστον τὴν χρῆσιν παντὸς μέσου δυναμένου νὰ ἐκφέρῃ ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἐγκεφαλικὴν διέγερσιν. Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ τῶν καταλλήλων μέσων πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀϋπνίας τάσσεται ἡ ἐκπλήρωσις πάσης ἐπιθυμίας καὶ ἀνάγκης, ἡ εἰσαγωγὴ καθαροῦ ἀέρος ἐν τῷ δωματίῳ, ἐὰν ἡ θερμότης εἶναι ὑπερβολική, ἡ ζέστη ἢ προσθήκη κλινοσκεπάσματος, ἐὰν τὸ ψῦχος καθίσταται ἐπαισθητὸν καὶ ὀχληρόν, ἐντριβαὶ τῶν μελῶν, καὶ λουτρὸν θερμὸν μέχρι κνημῶν. ἢ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος.

Ἐπάναγκες εἰς πᾶσαν περίστασιν ἀβλαβοῦς ἀϋπνίας, ν' ἀποφεύγωνται τὰ ναρκωτικά, τὰ μὴ ἐπιφέροντα μὲν ἀληθῆ ὕπνον, ἀλλὰ καθιστάμενα οὐχ ἧττον πολύτιμα εἰς περίστασιν καθ' ἣν ἡ ἀϋπνία προέρχεται ἐκ πόνων, πληγῶν, καυμάτων καὶ νευραλγιῶν.

Ἐπάναγκες ἐπίσης ν' ἀναζητῆται τὸ αἴτιον τῆς ἀϋπνίας, ὅπερ δυνατὸν νὰ εἶναι ἁπλούστατον, ὡς ὁ φόβος παρὰ τοῖς παιδίοις, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἡ δηλητηρίασις, ἕνεκα καταχρήσεως οἰνοπνευμάτων καὶ καπνοῦ, ἡ δυσπεψία, ἡ ἐπιληψία, καὶ ἐκδηλοῦται δι' αἰφνιδίας ἐξεγέρσεως μετὰ κραυγῆς, ἡ ἐξέγερσις καθ' ὡρισμένην τῆς νυκτὸς ὥραν, ὁ ἡμερήσιος πυρετὸς καὶ τότε ὡς ἀντίδοτον λαμβάνεται ὄπιον μετὰ κινίνης.

Ὁλόκληρος τάξις ἀνθρώπων ἔχει τάσιν πρὸς ἀϋπνίαν, οἱ νευροπαθεῖς δὲ οὗτοι κοιμῶνται ὀλίγιστον, ἢ καὶ ἐλαφρότατα καὶ ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς ἀναπαύσεως συγκρατεῖ πλειότερον τὴν νευρικὴν διέγερσίν των. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ sulfonal εἶναι τὸ καταλληλότερον καὶ ἀβλαβέστερον ὑπνωτικόν, ὅπερ μὴ διαλυόμενον εὐκόλως, λαμβάνεται ἢ ἐντὸς caehets, ἢ ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος. Διὰ τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου καταπραΰνεται καὶ ἡ ἀϋπνία τῶν γερόντων, ἡ δὲ συνεχὴς χρῆσις αὐτοῦ οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέρει.

Ἡ ἀϋπνία τῶν καρδιακῶν παύει διὰ τῆς δακτυλίτιδος, ἡ τῶν βρογχικῶν διὰ τοῦ γάλακτος, καὶ ἡ ἐκ τοῦ βηχός, διὰ τῆς μορφίνης τοῦ ὀπίου καὶ τῆς codéïne.

Ὑπάρχουσι βεβαίως πολλοὶ τρόποι πρὸς προσέλκυσιν τοῦ τόσον εὐεργετικοῦ αὐτοῦ συντρόφου, ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ τούτων ἐξισοῦται πρὸς τὸ κράτος τῆς θελήσεως, τὸ ἀπομακρύνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου πᾶσαν ἐπασχόλησιν τοῦ νοός,

πᾶσαν μέριμναν καὶ ἠθικὴν θλῖψιν, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐπέρχεται ὁ φυσικὸς ὕπνος, ὁ εὐεργετικῶς ἀνανεῶν τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, καὶ ἐπαναπαύων τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Μαρία Πιέρ. Ἰατρός

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κατανάλωσις πυρείων. Ἀμείλικτος συντάκτης στατιστικῶν ἐσκέφθη πόσα ἆρά γε νὰ καταναλίσκωνται ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τῶν μικρῶν αὐτῶν τεμαχίων ξύλων, τῶν ἀποληγόντων εἰς θεῖον καὶ φωσφόρον καὶ τὰ ὁποῖα φέρουσι τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν πυρείων, καὶ ἐξηρεύνησε τὸ ζήτημα.

Τὸ συμπέρασμά του ὑπῆρξεν ὅτι ἐν Εὐρώπῃ μόνον καταναλίσκεται τὸ ἀρκετὰ στρογγύλον ποσὸν τῶν δύο δισεκατομμυρίων καθ' ἑκάστην. Καὶ ἐὰν ὑπολογίσωμεν τὸ βάρος ἑκάστου πυρείου εἰς ἓν δεκατόγραμμον, θὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν 200, 000 κιλογράμμων βάρους, ὡς ἡμερησίαν καταναλωσιν πυρείων Κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην ἐν Γερμανίᾳ καταναλίσκεται ὁ μεγαλείτερος ἀριθμός, ἤτοι 12 πυρεῖα κατ' ἄτομον καθ' ἑκάστην, ἐν Βελγίῳ 9, ἐν Ἀγγλίᾳ 8, ἐν Γαλλίᾳ 6.

Τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Πολὺς λόγος ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ περὶ τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ναπολέοντος 1ου. «Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν κυανοῖ μὲ λάμψεις χάλυβος»—λέγει ὁ Λουδοβίκος Labat ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως,»—ἀναφέρων συγγρόνως εἰκόνα τινὰ τοῦ πρώτου ὑπάτου ζωγραφηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ I. Phillips, τῷ 1802, καὶ ἥτις εὑρίσκεται νῦν ἐν τῷ Νομαρχιακῷ καταστήματι τῆς Βαϊόννης. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι μία ἐκ τῶν σπανίων, τὸς ὁποίας ὁ Βοναπάρτης ἔκαμεν ἐν τῇ νεότητί του καὶ ἀναπαρήχθη ὑπὸ τοῦ Ἀρμάνδου Dayot ἐν τῇ εἰκόνει «ὁ Ναπολέων ἱστορούμενος ἐκ τῆς εἰκόνος» ἀλλὰ τὸ πολυθρύλητον τῶν ὀφθαλμῶν του χρῶμα δὲν ὡρίσθη εἰς τὸ εἰκονογραφικὸν τοῦτο ἔργον, ὡς φαίνεται νῦν ὁριζόμενον, ἐκτὸς ἐὰν θεωρῆται ἀπολύτως αὐθεντικὸν τὸ ἔργον τοῦ Ἄγγλου καλλιτέχνου, καὶ δὲν ὑπάρχῃ ὑποψία ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐγένετο ἀπὸ μνήμης.

Περὶ τῆς ἀβροφροσύνης τῶν Κινέζων δημοσιογράφων. Παραθέτομεν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀρχισυντάκτης Κινεζικῆς Ἐφημερίδος ἔγραψεν τελευταῖον εἰς συνεργάτην του, ἀποστέλλων αὐτῷ ὀπίσω τὸ χειρόγραφόν του.

«Ἰδὲ τὸν δοῦλόν σου, κύπτοντα πρὸς τῶν ποδῶν σου. Προσκλίνων ἐνώπιόν σου ἐξαιτοῦμαι τὴν χαριν τοῦ νὰ δυνηθῶ ἀκόμη νὰ ζήσω καὶ ὁμιλῶ. Τὸ τετιμημένον χειρόγραφόν σου ἔρριψεν ἐφ' ἡμῶν τὰ ἔκλαμπρα φῶτα τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, καὶ ἀνέγνωμεν αὐτὸ μετὰ βαθέος ἐνθουσιασμοῦ! Ὁρκίζομαι εἰς τὰ ὀσ ἃ τῶν προγόνων μου, ὅτι οὐδέποτε εὗρον συγχρόνως τόσον πνεῦμα ἡνωμένον πρὸς ὕψιστον πάθος! Σοὶ ἀποστέλλω τὸ ἔγγραφον τοῦτο μετὰ φόβου καὶ τρόμου, διότι ἐὰν ἀνέλυον τὸν θησαυρὸν τοῦτον, ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ διέτασε νὰ λάβωμεν αὐτὸν ὡς κανόνα καὶ οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα τοῦ λοιποῦ νὰ δημοσιεύσῃ τι μὴ ὁμοιαζον αὐτῷ.

Ὅθεν, ὅταν τις εἶναι γνώστης τῆς φιλολογίας, ὡς ἐγώ. γνωρίζει ὅτι ἀπὸ σήμερον καὶ πέραν τῶν δέκα χιλιάλων ἐτῶν βεβαίως δὲν θ' ἀναφανῇ παρόμοιόν τι πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ μᾶς διεκοίνωσας! Διὰ τοῦτο σοὶ στέλλω ὀπίσω τὸ χειρόγραφόν σου»

Ἀσφαλῶς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ὅτι τὸ δημοσιογραφικὸν ἐπάγγελμα ἐν Κίνᾳ ἀνάγεται εἰς ἄλλην περιωπήν, ἢ ἐν Εὐρώπῃ. Ἄλλως, ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐκ γενετῆς εὐγένειά του, θὰ ἔγραφε συντομώτερα καὶ ἀφελέστερα πρὸς τὸν συνεργάτην του.

ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρον Πολυθέαμα. Τὴν ἑβδομάδα ταύτην τὸ Ἰταλικὸν Μελόδραμα ἐν τῷ Θεάτρῳ «Πολυθέαμα» παρέσχεν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν ὡ. συνήθως ἀληθῆ τέρψιν, καὶ γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν, ἀναβιβάσαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὴν «Νόρμαν καὶ τὸν Φάουστ. Εἶναι ἤδη πολὺ παλαια καὶ δυσκόλου συνθέσεως τὰ Μελοδράματα ταῦτα, ἀλλὰ παιζόμενα ὑπὸ θιάσου τοσοῦτον καλῶς κατηρτισμένου, τόσον τελείου, μὲ ὑψίφωνον ἀρτίας μουσικῆς μορφώσεως, καὶ τεχνικωτάτης ἐντόνου καὶ γλυκείας φωνῆς, εἵλκυσαν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἀγαπώντων τὴν τελείαν μουσικήν, καὶ ὁ καλὸς κόσμος συρρέει πολὺς καθ' ἑσπέραν, ὅπως θαυμάσῃ τοὺς θελκτικοὺς αὐτοὺς ἠθοποιοὺς, τοὺς ἀποτελοῦντας ὡραίαν καὶ ποικίλην ἀνθοδέσμην.

Ὁ δὲ «Ριγολετύς», ὅστις ἀνεβιβάσθη χθὲς τὴν ἑσπέραν, ἐπαίχθη μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας, ἔτερψε δὲ διὰ τῆς γλυκείας καὶ εὐστρόφου μουσικῆς του καὶ τῆς τελείας αὐτοῦ ἐκτελέσεως.

ΠΩΣ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ ΑΠΟ ΤΟΠΟΥ ΕΙΣ ΤΟΠΟΝ

Ὑπάρχουσι τόποι στερούμενοι τοῦ φυτικοῦ τῶν ἀνθέων στολισμοῦ, ἢ καὶ φειδωλῶς αὐτοῦ ἀπολαύοντες καὶ ἄλλοι, μᾶλλον εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς φύσεως, περιβαλλόμενοι ὑπὸ ἀρωματώδους αὔρας ὡς ἐκ τῆς πληθύος αὐτῶν.

Οἱ εἰς τοὺς προνομιούχους τούτους τόπους ζῶντες δύνανται νὰ ἀποστείλωσιν εἰς φίλους αὐτῶν, κατοικοῦντας εἰς ἄλλας πόλεις, ἀνθοδέσμας τινάς θαλερωτάτας ὡς νὰ συνελέγησαν τὰ ἄνθη καθ' ἣν στιγμὴν παρελήφθησαν, διὰ τοῦ ἑξῆς ἁπλουστατου τρόπου, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τῶν «Κηπουρικῶν Χρονικῶν.»

«Ἀποστέλλονται ἄνθη εἰς ταχυδρομικὸν δέμα, ἐντὸς ξυλίνου κυτίου. ἐὰν τοῦτο προηγουμένως βυθισθῇ ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ δύο ὥρας, πρὶν ἢ ἐγκλεισθῶσιν ἐν αὐτῷ τὰ ἄνθη. Ἡ τοῦ κυτίου ὑγρασία ὄχι μόνον δὲν ἀποστερεῖ τὴν τῶν ἀνθέων, ἀλλ' ἀποδίδει εἰς αὐτὰ πλείονα δρόσον, ἥτις τὰ διατηρεῖ θαλερώτατα μέχρι τῆς εἰς τὸν προορισμόν των ἀφίξεως.»

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Θυλακὶς εὐκολωτάτη. ὅταν τις ἔχῃ ἄνθη. εἶναι ἡ ἑξῆς — Συναζουν πέταλα ῥόδων εὐόσμων, γαρυφάλλων, ὑακίνθων, λεβάντας, προσθέτουν φύλλα τινὰ ἀειθαλοῦς πρασίου καὶ βαλσάμου, καὶ ξηραίνουν εἰς τὴν σκιάν. Ὅταν καλῶς ξηρανθῶσι, τὰ ἐπιπάσσουν διὰ μοσχοκαρύων, λειοτριμμένων καὶ σχηματίζουν ἔπειτα τὰς θυλακίδας.

Ἑτέρα θυλακὶς ἀρώματος λεπτοτάτου.— Ῥίζα ἴριδος, φλοιοὶ περγαμόντου ξηροί, φλοιοὶ Πορτογαλλικῶν πορτοκαλλίων καὶ ἴσης ποσότητος πέταλα ξηρὰ τριανταφυλλων.

Ἀναλογία. Διὰ μίαν λίτραν κόνεως, λαμβάνουν 90 γραμμάρια ἐξ ἑκάστης τῶν τεσσαρων τούτων οὐσιῶν, προσθέτουν 18 γραμμάρια ξηρὰ ἄνθη πορτοκαλλέας καὶ 35 γραμμαρια φλοιοὺς στόρακος. (εἶδος ἰνώδους ρητίνης). Λειοτρίβοντα ὅλα ὁμοῦ καὶ τίθενται ἐντὸς θυλακίδων.

Δέρμα ἢ διφθέρα Ἱσπανικὴ πρὸς ἀρωματισμὸν χάρτου, ἐπιστολῶν. καὶ χειροκτίων.—Διὰ νὰ γραψῇ τις ἐπὶ χαρτου, πρεπει οὐδὲν ἄτομον κόνεως νὰ ἔχῃ θιξει αὐτόν, διὰ πλατειῶν δὲ θυλακίδων ἀρωματίζομεν αὐτόν, ἀποφεύγουσαι τὴν ἄμεσον ἐπίθεσιν κόνεως καὶ ἄλλων εὐωδῶν οὐσιῶν ἐπὶ τοῦ χαρτου. Πλατείας δὲ θυλακίδας κατασκευάζουν δι' Ἱσπανικοῦ δέρματος, ὅπερ εὐκολώτατα ἀπορροφᾷ πᾶσαν ὀσμήν. Ἀναλύουν 100 γραμμάρια κόμμεως στύρακος (beujoin) ἐντὸς 20 ἑκατολίτρων οἰνοπνεύματος και τινα γραμμάρια συνθέτων οὐσιῶν, κατ' ἐκλογήν, σαντάλου, περγαμόντου, λεβάντας, ἱεροβοτάνης, κλπ. ἀφήνουν νὰ βραχῇ ἐντὸς τοῦ ρευστοῦ τούτου τὸ δέρμα ἐπὶ δύο ἡμέρας, καὶ ἐκθέτουν αὐτὸ εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ στεγνώσῃ. Ἐξ αὐτῶν σχηματίζουν ζύμην, προσθέτοντες σταγόνας τινάς ἀρωματικοῦ τινος ἐκχειλίσματος, καὶ ἀλείφουν εἰς δύο ἴσα τεμάχια διῃρημένον δέρμα. Συνάπτουν εἶτα τὰ δύο αὐτὰ τεμάχια, θέτοντες τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐκ τῶν ἀλειμμένων μερῶν καὶ ἀφήνουν νὰ ξηρανθῶσιν ὑπὸ πιεστήριον.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Περὶ ἐφηλίδων. Τὰ ἐκ τοῦ ἡλίου προερχόμενα κοκκινωπὰ στίγματα, εἴτε τὰ ἐκ φύσεως τοιαῦτα, εἶναι τοπικὴ στάσις τοῦ αἵματος καὶ δυσκολώτατα ἐξαφανίζονται. Προς τὸν σκοπὸν τοῦτον πλύνεσθε δὶς τῆς ἡμέρας διὰ τοῦ ἑξῆς ὑγρ ῦ·

Ἀπόσταγμα ἀρνογλώσσου (κοινῶς παζῆ) 250 γραμμάρια,
Βόραξ..... 25 »

Κατὰ τὸ ἔαρ δὲ καὶ τὸ θέρος μεγάλη προφύλαξις ἀπὸ τοῦ ἡλίου διὰ καλύπτρας ἐκ γάζης, σκιεροῦ χρώματος, εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Συντελεστικὰ ἐπίσης κατὰ τῶν ἐφηλίδων εἶναι καὶ τὰ θειοῦχα λουτρά.

Ὑπάρχει κατὰ τῶν ἐφηλίδων καὶ συνταγή τις Τουρκική, ἔχουσα ὡς βάσιν ψίχαν πικραμυγδάλων:

Ψίχα πικραμυγδάλων 1 λίτρα (140 δράμια), ἄλευρον ἐκ βρώμης 300 γραμμάρια, ἄλευρον ἐκ γεωμήλων 300 γρ., γλυκεσμόλαδον 50 γρ., ἔλαιον ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας 50 γρ., ροδέλαιον 50 γρ., βάλσαμον τοῦ Περοῦ 20 γρ., ροδόσταγμα 10 σταγόνας καὶ ὀλίγη κανέλλα εἰς κόνιν.

Ἐντὸς ἀλειμμένης χωματίνης χύτρας, ἀναμιγνύετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ μύρα καὶ τὰς λιπαρὰς οὐσίας, καὶ χύνετε κατόπιν πάντοτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς κόνεις, καλῶς ἀναμιγνύουσαι τὰ πάντα, καὶ τέλος τὰ περνᾶτε ἀπὸ χονδρὸν τρυπητόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

—Καν Α.Δ.δ *Ζαγαζίκιον* δευτέρα ἀποστολή σας ἐλήφθη συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—ΚανΕ.Δ,*Πάτρας* Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη πολλὰς εὐχαριστίας, νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν.—Καν Ε. Σ. Φ. *Γιούργεβον*. Χρήματα στέλλετε ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης διὰ Ρουμανικῶν γραμματοσήμων.—Κον Ν.Γ *Δημητσάνα*. Συνδρομητὴς ἐνεγράφητε Ἡμερολόγιον 96 ἐστάλη, 91 ἐξηντλήθη, χρήματα στέλλετε ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης.—Κον Σ. Μ Μ. *Σύρον*. Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κας Ε. Σ. *Κεφαλληνίαν*, Α. Ν. Μ. *Μύκονον*, Ε. Π. *Μεσολόγγιον*. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν —Καν Ο.Ρ. *Καλάμας*. Ἀντίτιμον 10 Ἡμερολογίων ἐλήφθη ἐστάλησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Δ. Π. *Σωζούπολιν*. φρ. χρ. 40 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ι Μ. *Δηξούριον* ἀντίτιμον Ἡμερολογίου ὡς καὶ προηγουμένη ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ι. Δ· Σ *Πύργον* φρ. χρ. 160 ἐλήφθησαν ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας γράφομεν.—Καν Τ. Χ. Ν. *Κάρυστον* Χρήματα Ἡμερολογίων ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως.—Καν Π. Λ *Πειραιᾶ* Ζητηθέντα Ἡμερολόγια ἐστάλησαν.—Κον Φ. Μ. *Πειραιᾶ* Ἡμερολόγια ἐστάλησαν ἀποστείλατε ἀντίτιμον ἐντὸς ἐπιστολῆς.—Καν Π. Ρ. *Κεφαλληνίαν* Συνδρομὴ ὡς καὶ ἀντίτιμον Ἡμερολογίου ἐλήφθησαν, εὐχαριττοῦμεν.—Καν Α. Τ. *Βῶλον* Συνδρομή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν —Καν Α. Μ. *Ἀργοστόλιον*. Ἴσως ἔχετε δίκαιον καὶ το λαθος νὰ εἶναι ἰδικόν μας.—Καν Ε. Σ. *Σπάρτην* χρήματα ἐλήφθησαν νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη Ἡμερολόγια ἐσταλησαν ἀπείρους εὐχαριστας.—Καν Ε. Κ *Λαμίαν* ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη εὐγνωμονοῦμεν.—Καν Κλ Γ. *Μηλέας* Συνδρομὴ καὶ ἀντίτιμον Ἡμερολογίου ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Καν Β Κ. Ζ. *Σάμην* χρήματα ἐλήφθησαν γνωρίσατέ μας παρακαλοῦμεν ἂν ἠλλάξατε ὄνομα.—Κον Κ Σ *Πύργον* Συνδρομή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν.—Κον Ν. Σ. Μ. *Τούλτσαν* χρήματα ἐλήφθησαν ἀπείρους εὐχαριστίας. Κον Ν. Δ. *Ἀθήνας* εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν εὐγενῆ σας αἰσθήματα ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομεν ὡς γνωστὸν ἔργα ἀνδρῶν.—Καν Ζ. Χ. *Σύρον* χρήματα ἐλήφθησαν διὰ τῶν ὁποίων ἐξοφεῖτε καὶ τὸ 96. – Δα Α. Κ. *Πειραιᾶ* εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ σας ἐπιστολήν. Συμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Α. Π. *Κάφρελ-Σαγιὰς* χρήματ. ἐλήφθησαν Ἡμερολόγια 20 ἐστάλησαν εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ι, Ρ. Barage Π. Ο. *Πειραιᾶ*. Σ. Ο. *Κριεκουκιον*. Θ Γ. *Γύθειον* Α. Ζ. *Φιλιππούπολιν* Σ. Μ. *Πορτ-Σαΐδ*. Ι. Φ. *Στεμνίτσαν*.—Ζ. Δ. *Ξυλόκαστρον*. Α. Λ. *Ὑδραν* Ε. Π. *Βῶλον*. Α. Τ. Cavalla Ο. Χ *Μεσολόγγιον*. Σ. Κ. *Λευκάδα* ἀντίτιμον Ἡμερολογίων ἐλήφθη ἀπεστάλησαν

Πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μας.

Ἐπεσκέφθημεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἐπιπλοποιεῖον ἢ μᾶλλον τὸ λεπτουργεῖον τοῦ κ. **Α. Σαλούστρου**, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀφθαλμιατρείου Ἀρ 3 — παρὰ τὸν Ἅγ. Γεώργιον, ὁρμηθεῖσαι ἐκ δύο ὡραίων ἐπίπλων, ἅτινα εἴδομεν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐν τῷ Ζαππείῳ Μεγάρῳ Ἔκθεσιν τῆς Βιοτεχνικῆς Ἑταιρείας.

Ἀληθῶς ἡ Ἑλληνικὴ λεπτουργικὴ ἐποιήσατο ἐσχάτως καταπληκτικὰς προόδους. Ἐὰν δὲ κρίνωμεν αὐτὴν ἐκ τῆς κομψότητος καὶ τῆς καλαισθησίας τῶν καλλιτεχνικῶν γραφείων καὶ ἐρμαρίων καὶ βιβλιοθηκῶν καὶ ἑδρῶν παντὸς ρυθμοῦ καὶ ἐποχῆς, παντὸς σχήματος καὶ διακοσμήσεως ἃ ἐθαυμάσαμεν ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ ἐργοστασίῳ τοῦ κ. **Σαλούστρου**, ἀποφαινόμεθα ἀδιστάκτως ὅτι προήχθη ὅσον καὶ ἡ ἐν Εὐρώπῃ τέχνη, ἧς κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται.

Οὕτω γνωρίζομεν οἰκογενείας, αἵτινες ὁλόκληρον τὴν ἐπίπλωσιν τῶν ὑπνοδωματίων, τοῦ ἐστιατορίου, τοῦ γραφείου καὶ τῶν αἰθουσῶν των ἐπρομηθεύθησαν, ἄλλαι ρυθμοῦ Λουδοβίκου XV καὶ ἄλλαις Renaissances ἐκ τοῦ ἐπιπλοπωλείου τούτου, τοῦ μοναδικοῦ ἐπίσης καὶ διὰ τὰ καθίσματα τοῦ Ἀγγλικοῦ συρμοῦ, τὰ ὁποῖα τόσον δεξιῶς κατασκευάζει καὶ διὰ τὰ ὁ οἷα ἔχει ἰδιαιτέραν ἐπιτηδειότητα. Ὁ κ. **Σαλοῦστρος** ἀναλαμβάνει ἐργολαβικῶς ὁλόκληρον τὴν καλλιτεχνικὴν λεπτουργικὴν ἐπίπλωσιν πάσης νέας οἰκίας, εἴτε ἐν τῇ πρωτευούσῃ, εἴτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς συγκαταβατικάς.

31 HENRI GREVILLE 31

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Μετεχειρίσθη τὰς μεταμεσημβρινὰς αὐτῆς ὥρας, ἐκλέγουσα ἐκ τῶν ἀνηκόντων αὐτῇ αντικειμένων πᾶν ὅτι τῇ ἦτο προσφιλέστερον, ἵνα παραλάβῃ αὐτά, καὶ ἑτοιμοποιήσῃ τὰ λοιπα, διὰ τοῦ πολυαρίθμου προσωπικοῦ τῆς εὐρείας ἐκείνης κατοικίας. Μετὰ σύντομον δὲ γεῦμα, ἀπέμπεψεν τοὺς ὑπηρέτας εἰς τὰ οἰκεῖα διαμερίσματά των καὶ περιῆλθε μόνη, ὑπο το φῶς της τελευτώσης ἤδη ἡμέρας, τὰ διάφορα δωμάτια καὶ αἱ οὖσας τοῦ προσγείου ὀσόφου. Πληθὺς ἀναμνήσεων συνεδέετο μετ' αὐτῶν· οὕτω δὲ βραδέως, περισωρομένη καὶ συνεχῶς σταματῶσα ἡ Ἐστέλλα, ἐπανέζησε τοὺς δεκα-τοεῖς μῆνας, οὓς ἐκεῖ εἶχε διέλθει. Ἅπασα ἡ ἠθικὴ ὑπαρξίς τη ἐνεκλείετο ἐκεῖ, καὶ ἀπεχωρίζετο αὐτῆς ἄνευ θλίψ ως, εὐχομένη μόνον νὰ λησμονήσῃ τόσας συμφορας, ἃς ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ὑπέστη.

Ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τοῦ δωματίου τοῦ Ραϋμόνδου ἔστη διστάζουσα. Ὥφειλε νὰ ἐξεγείρῃ τὰς ἀποκοιμηθείσας ἐντυπώσεις, ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ν' ἀνοίξῃ ἐκ νέου τὰς πληγας τῆς καρδίας της; Τὸ καθῆκον ἐντούτοις ἐπέτασσεν αὐτῇ νὰ ἐξαφανίσῃ παντα τα ἐναπομείναντα ἔγγραφα τοῦ Ραϋμόνδου ἐν τῷ γραφείῳ του, καὶ τὰ ὁποῖα οὐδεμία χεῖο ὤφειλεν εἰς τὸ μέλλον να ἐγγίσῃ. Εἰσῆλθεν,

Ἀπὸ τοῦ κατωφλίου ἔτι, αἴσθημά τι μυστηριῶδες, ἄνευ πικρίας, ἐπλήρωσε τοὺς ὀφθαλμούς της δακρύων· ἀλλὰ κατώσθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτήν. Τὸ εὐρὺ ἐκεῖνο δωμάτιον ἦτο ἤδη σχεδὸν σκοτεινόν· ἐπὶ τοῦ μαομάρου τῆς ἑστίας ὑπῆρχον κηρία ἐν τοῖ κηροπηγείοις. Βραδέως τότε, καὶ ὡσεὶ μετὰ σεβασμοῦ, καὶ δια σταθερᾶς γειρος, ἡ Ἐστέλλα ἅψιν ὅλα, ἔρριψεν ἐν τῇ ἑστίᾳ ἀνημμένον χαρτίον καὶ ἤοξατο τοῦ εὐσεβοῦς ἔργου της.

Το ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἤνοιξ ν ὅλα τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου, καὶ παρέδωκεν εἰς τας φλόγας το περιεχόμενον αὐτῶν, συλλάσσα τον Σταυρον τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατηγοῦ, καὶ τὸ στρατιωτικον μετάλλιον τοῦ Ραϋμόνδου· Ἐπιστολαὶ καὶ διπλώματα ἀνέλαυψαν εὐθύμως ἐν τῇ πυρᾷ, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπῆρξεν ἀγαπητὸν τῷ δυστυχεῖ Ραϋμόνδῳ, καὶ πᾶν ὅ,τι βέβηλος ὀφθαλμὸς οὲν ἔπρεπε να ἴδῃ. Ὅταν οἱ τελευταῖοι σπινθῆρες ἐξηλεοφήσαν ἐπὶ του σωροῦ τῶν μαύρων ἐκείνων κλέντων χαρτίων, ἡ Ἐστέλλα ἐγεοθεῖσα ὠπισθοχώρησε βήματά τινα, καὶ προσέβλεψε τὴν εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ.

Ὀδυνηρὰ καὶ γλυκεῖα συγκίνησις κατέλαβεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου, αἱ χεῖρες αὐτῆς ἠνώθησαν ἔμποροσθέν της καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἀνεζήτουν μέχρι τοῦ βάθους τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἰκόνος μίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἄφωνον ἐρώτησίν της. Δὲν εἶχε γνωρίσει πατέρα! Ἡ ἄνευ ἐννοίας δι' αὐτὴν λέξις αὕτη, εἶχε λαβει μεγίστην σπουδαιότητα εἰς τὸ στόμα τοῦ Ραϋμόνδου. Εἶχε προσπαθήσει να τῇ ἐξηγήσῃ τὴν λατρείαν, ἣν ἔτοεφε πρὸς τὸν θανόντα πατέρα του· ἀπὸ σεβασμὸν δὲ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ στρατηγοῦ, ἀπὸ στοργὴν πρὸς τὸν υἱόν του, ἡ Ἐστέλλα εἶχεν εὐλαβῶς συναθροίσει ἐν τῇ μνήμῃ, πᾶν ὅ,τι τῇ διεκοίνωσε κατα τὴν ἐποχὴν τῆς μνηστείας των. Καὶ ταῦτα ἦσαν τὰ μόνα πράγματα, ἅτινα περὶ τοῦ πατοός της ἐγνώριζε. Πάτερ μου, τὸν ἠρώτησεν, τρυφερῶς προσβλέψασα τὴν εἰκόνα, ἠθέλατε μὲ ἀγαπήσει;

Τῇ ἐφάνη ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην οἱ ὑπερήφανοι καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς εἰκόνος, τόσον ὅμοιοι προς τοὺς ἰδικούς της, τῇ ἀπηύθυνον μορφὴν ἐπὶ τῇ ἀμφιβολίᾳ αὐτῆ.! «Ἐπ' αὐτῶν ὁ Ραϋμόνδος εἶχε προσηλώσει τὸ ὕστατον βλέμμα του, ἐσκέφθη αἴφνη τί ἆρα εἶπεν εἰς αὐτους;

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς τραγικῆς ἐκείνης ἡμέρας ἐρρίγησεν· ἡ θέσις ἐν ᾗ εἶχε εὑρεθεῖ τὸ αἷμα καὶ κηλιδώσει τὸ φόρεμά της ἦτο εἰσέτι καταφανὴς ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐνῷ εἶχ ν ἀποξεσει τὸ φύλλον... ἡ Ἐστέλλα ἀνεζήτησε τὴν κηλῖδα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν εὗρε καὶ ἐγονυπέτησε ἐπ' αὐτῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς διαρκῶς ἔχουσα προσηλωμένους ἐ ὶ τῆς εἰκόνος τοῦ στρατηγοῦ Πατέρα μου, ἐπανέλαβεν, ἀγαπητέ μοι πάτερ, ἐγὼ θὰ σὲ ἠγάπων πολύ Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα, κλαπαπεσοῦσα ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐκ τῆς συγκινήσεως· Μυρίαι θλῖψεις, μυρίαι σκέψεις ἐπέζον τὴν ἀγνὴν νεότητά της, τὸ φοοτίον δὲ τὸ βαρύνον τοὺς ὤμους αὐτῆς δὲν θα ἠγείρετο ἄρα ὑπὸ σθεναρᾶς τινος γειρός; Ἤδη τὸ φοοτίον ἐγίνετο ἀφόοητον ὑπο τὸ βάρος τῆς αἰσχύνης καὶ τοῦ αἵματος.

Θόρυβος φωνῶν, ἐρχόμενος ἔξωθεν τῆς θύρας, ἐδάσεν αὐτὴν ν' ἀνεγερθῇ ἐσπευσμένως. Ἔκρουον ἤδη τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἡ Ἐστέλλα ἀπομάσσουσα ἐν βᾳ τὰ δάκρυά της, διέταξε νὰ εἰσέλθουν. . .

Ἡ κ. Benoist ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της, οὗ ινος ἡ Ἐστέλλα παρετήρησεν ἐν τῇ σκιᾷ τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν. Εἰς τὴν θέαν τῆς μελανειμονούσης μικροσώμου αὐτῆς γυναικος, ἡ Ἐστέλλα ἠθάνθη τὸ θανασιμον φοοτίον ἀφιπταμένον, ὡσεὶ εἶχε πτέουγας. Ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς ἀγγέλου, περιβεβλημένου ὑπὸ αἴγλης φωτὸς καὶ δοξης, δὲν θα ἐφαίνετο αὐ ῇ λαμπροτέρα

Κόρη μου, εἶπεν ἡ κ. Benoist, θέλετε νὰ ἔλθητε μεθ' ἡμῶν;

Καὶ ἡ Ἐστέλλα ἔπεσεν ἐν τῇ ανοιχθείσῃ ἀγκάλῃ τῆς νέας αὐτῆς μητρός.

ΤΕΛΟΣ